

ศคม

Magazine

จุดไฟชีวิต จุดความคิดผู้สุม

จากทองคำ
ถึงดอลลาร์
เฉลยปริศนา
พินัยกรรมธรรมะ=
ฉบับสุดท้าย

หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน

คำประชันชาติ ด้วยธรรมะ
คำจูนอธิปไตย ด้วยการเสียสละ

65

ฉบับ น.ก. 2554 | ราคา 90 บาท

9 771803 08002 (RS)
20 110115 90.00

65
สารบัญ

ฉบับที่ 6 : ฉบับที่ 5 : ปีที่ 5 พ.ศ. 2554

026

หลวงตาผู้ชาติ

เผยปมปริศนาฉบับสุดท้ายของหลวงตา
ผู้ชาติไปพร้อมกับภักดีในฐานะความเป็นมนุษย์
ไปสู่ศาลาสุคติ

044

สารคดีภาพ

ปะวัติหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน

072

วิปัสสนาธุระที่พินิติน

จากพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต ถึงหลวงตามหาบัว
อริยสงฆ์ผู้พินิตินวิปัสสนาธุระให้หวนคืนสู่สังคมไทย

หลวงตาภูป่าติ

จริยสงฆ์แห่งวัดป่า

ผู้เพียรสู้วิกฤติชาติวิกฤติความเป็นมนุษย์

เรื่องจากปก

เรื่อง : กออุสมรภิรมย์ | ภาพ : อุนธา เพ็ชรอินทร์, กฤตภาส ไชยเมธินา

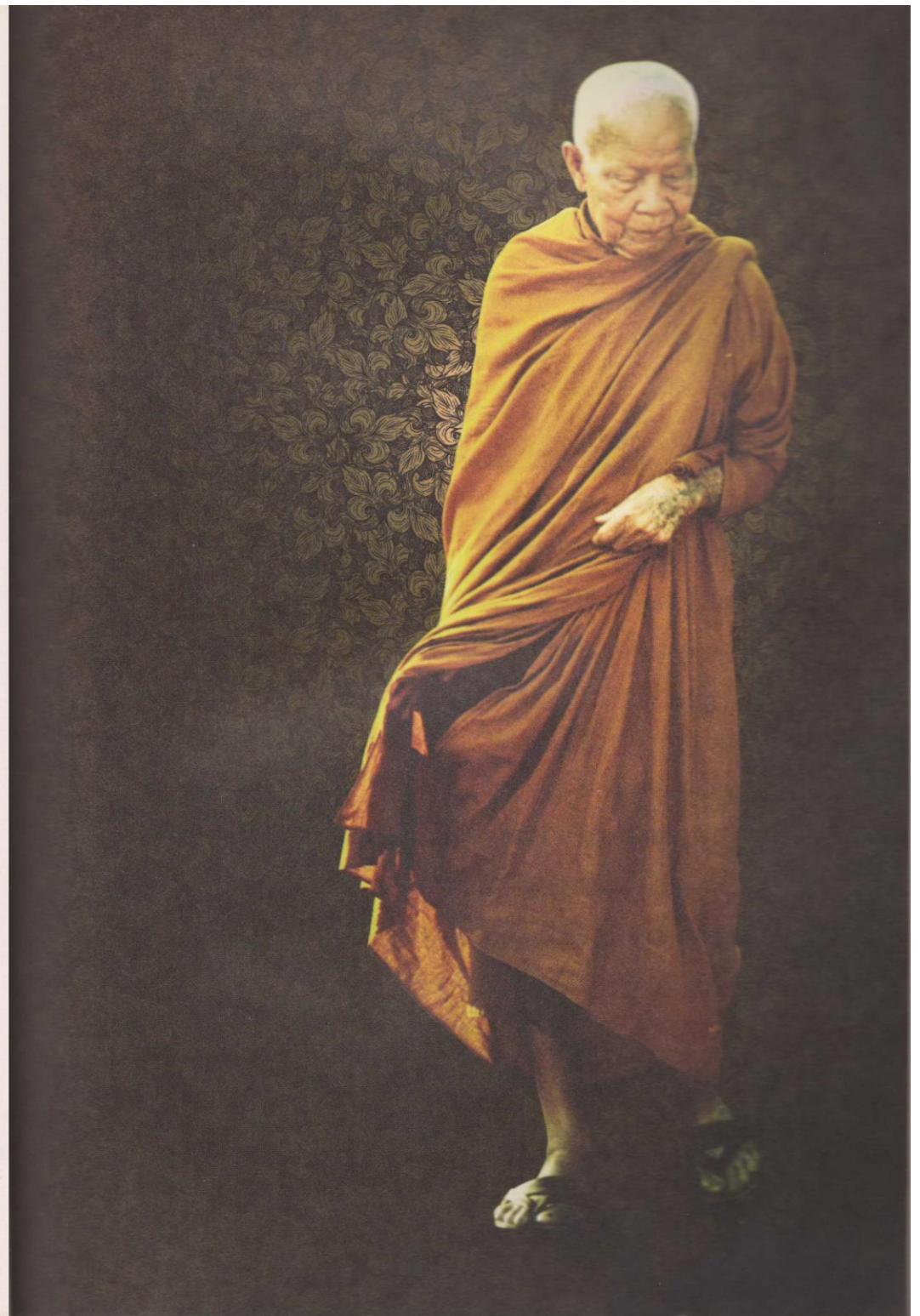
เงินที่ได้มาก็จะเป็นสมบัติของลูกหลานชั่วกัลปาวสาน
ชาติอยู่ไปนานแค่ไหน ลูกหลานก็ได้ใช้ทุนสำรองนี้ไปด้วย

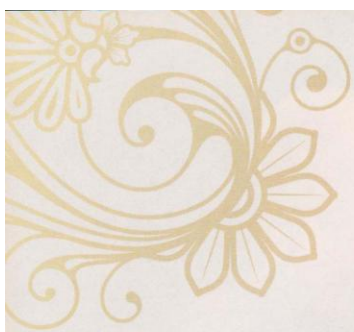
สำหรับพระสุปฏิปันโนมากพรรษา ผู้ละแล้ว และจะไม่หวนกลับมาเวียนว่าย
ตายเกิดอีกนั้น สิ่งสุดท้ายแห่งชีวิต เหตุใดท่านจึงได้ให้ความสำคัญยิ่งกับการสู้
วิกฤติชาติ ถึงขนาดว่าเขียนเป็นพินัยกรรมส่งความในยามที่ท่านได้ดับขันธละจาก
ไปแล้ว

“การช่วยชาติคราวนี้ เราเห็นประโยชน์ทางด้านจิตใจมากกว่าด้านวัตถุ เพราะ
ธรรมะจะกระจายออกไป เรียกว่าทั่วประเทศไทย...”

โดยนัยความหมายแห่งท่าน ตราบเท่าที่สมบัติของชาติในคลังหลวงจะอยู่รอด
ยืนยาวไปนานตราบเท่าการดำรงคงอยู่ของประเทศไทย สิ่งที่จะทำให้คนไทยทุกคนได้
ตระหนักก็คือธรรมะ ที่ท่านอุตส่าห์สู้เสียสละทุ่มเท

ประหนึ่งการใช้ธรรมะเพื่อค้ำประกันชาติ ค้ำจุนอธิปไตย
โดยใช้วัตถุเป็นพื้นฐาน เพื่อให้ธรรมะกระจายออกไป

ตลอดระยะเวลาหลายสิบปี หลังจากออกปฏิบัติบำเพ็ญเพียรแสวงหาความรู้แจ้ง พระมหาวีก็ได้กลับมาซึ่งบ้านเกิดเพื่อแสดงกตเวทิตาต่อโยมบิดามารดา ด้วยการสร้างวัดบ้านตาดขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2498 ด้วยหวังอยากใหโยมมารดาได้พบความสุขจากธรรมชาติ และท่านเองสามารถคอยเอาใจใส่ดูแลได้ไม่ห่าง

ด้วยวัตรปฏิบัติอันงามและปฏิบัติที่นำเลื่อมใส วัดป่าบ้านตาดจึงเปรียบได้ดังศูนย์กลางแห่งศรัทธาของผู้คนที่พากันหลังไหลมาแสวงหาความสุขสงบทั้งจากจังหวัดต่างๆ ทั้งภาคอีสาน ไปจนถึงมหานครอันร้อนผ่าว

และด้วยเหตุที่ท่านได้พบเห็นผู้คนมาก เห็นชีวิต เห็นคนเจ็บไข้ แม้จะเป็นธรรมดาโลก แต่ก็ด้วยเมตตาจึงไม่อาจดูด้วย โดยเฉพาะเมื่อได้ออกไปพบเห็นตามโรงพยาบาลในต่างจังหวัด ผู้คนพากันเดินทางมาหาหมอ และต่างร้องคอยความหวังว่าจะหายจากอาการป่วยทรมาน มีสภาพไม่ทำอะไรกับคนจนตรอก

“เมื่อวังมาหาหมอ ถ้าโรงพยาบาลไม่มีเครื่องมือที่ทันสมัยพอ ก็ก้าวไม่ออก รักษาไม่ได้ และสภาพของคนในชนบทก็ล้วนแล้วแต่เป็นคนยากจน การบำบัดรักษาโรค ถ้าพอเป็นไปได้ก็ควรให้การรักษาใกล้ๆ บ้าน จะได้ไม่ต้องสิ้นเปลืองเงินทองมากในการเดินทาง รวมไปถึงสถานที่พักอาศัยก็อยู่ในหลั่นบนอน”

พระอาจารย์รัฐวีโร วิฑูวโร หรือ **‘พระอาจารย์ไม่’** ศิษย์ผู้ใกล้ชิดหลวงตามหาบัวลำดับความเมื่อหลายปีก่อน อันนำไปให้ท่านมาสู่จากานุสสติ

หลวงตามหาบัว เรียกการบริหารการเงินช่วยเหลือโรงพยาบาล ช่วยเหลือผู้คนที่ขาดโอกาสในแบบที่ได้กระทำนั้นว่าเป็นการทำ ‘แบบได้ดิน’ ทำแบบตามอุทธาศัย

“เราไม่เคยคิดนั้นจะจะได้มาช่วยโลกอย่างนี้ นี่มันก็เป็นมาเอง เราทำตามนิสัยของเรอย่างนั้น อยู่ได้ดินใครจะมาออกข่าวคราวอะไร หนังสือออกหนังสือพิมพ์เราไม่ให้นำมาทำ...”

การทำแบบได้ดินของหลวงตา ปรากฏว่ามีโรงพยาบาลที่อยู่ในความอนุเคราะห์ด้านการแพทย์ของท่านรวมแล้ว 142 แห่ง ในประเทศไทยกระจายอยู่ในจังหวัดต่างๆ รวมแล้ว 27 จังหวัด จากอุดรธานีถึงนราธิวาส และโรงพยาบาลในประเทศลาวอีก 6 แห่ง รวมแล้วเป็นเงินนับร้อยล้านบาท!!

ในรายละเอียดของการสงเคราะห์ช่วยเหลือโรงพยาบาลต่างๆ นั้น มีทั้งก่อสร้างอาคารสงฆ์อาวาส หอผู้ป่วย ห้องผ่าตัด ตั้งกองทุนศูนย์พิทักษ์ดวงตา กองทุนสงเคราะห์คนพิการ ซ้อมที่ดิน บริจาครถพยาบาล และจัดซื้อเครื่องมือทางการแพทย์ ได้แก่ เครื่องเอกซเรย์ เครื่องอัลตราซาวนด์ เครื่องตรวจคลื่นหัวใจ เครื่องช่วยชีวิตเด็ก เครื่องช่วยหายใจเด็กทารก เครื่องคลอด เตียงทำฟัน ฯลฯ รวมรายการการสงเคราะห์ให้กับโรงพยาบาลต่างๆ รวมแล้วมากกว่า 500 รายการ

การบริหารการสงเคราะห์ให้กับโรงพยาบาลโดยอริยสงฆ์แห่งวัดป่า ได้ดำเนินสืบเนื่องและพัฒนาไปเป็นการกู้ชาติได้อย่างไรนั้น ต้องย้อนกลับไปในช่วงที่เกิดวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจ เมื่อปี 2540

ด้วยเหตุที่มีเจ้าหน้าที่จากโรงพยาบาลมาพบหลวงตาอยู่เสมอ และสำหรับหลวงตา การทำเรื่องสงเคราะห์โรงพยาบาลนั้น มีใช้เพียงการจัดหาให้แล้วแต่ดู เครื่องไม้เครื่องมือราคาแพง แต่ท่านกล่าวเสมอว่า ...ไม่ได้ไปให้แค่เครื่องมือแพทย์ แต่ยังไปดูน้ำใจ ศึกษามารยาทของหมอพยาบาลด้วย... ทำให้ท่านได้รับทราบปัญหา และสิ่งที่สะท้อนมาถึงก็คือ โรงพยาบาลของรัฐทุกแห่งกลายเป็นหนี้โครงการ

สร้างอาคาร หรืองบประมาณเพื่อจัดหาอุปกรณ์ทางการแพทย์ต่างๆ ของโรงพยาบาลเอง ล้วนแล้วแต่มีอันต้องหยุดชะงักไป เพราะกระทรวงสาธารณสุขไม่สามารถจัดสรรงบประมาณมาให้ตามที่ได้อนุมัติไป หรือได้รับจัดสรรมาก็ไม่เพียงพอเพราะค่าเงินบาทลดลงไปถึงสองเท่า ฉะนั้นบรรดาโรงพยาบาลหลายแห่งที่มีโครงการด่วนค้างคาวอยู่ก็ต้องมาขอความช่วยเหลือกับท่าน

“หลวงตาก็เลยงว่าโรงพยาบาลนั้นก็ติดหนี้ เดียวโรงพยาบาลนั้นก็ติดหนี้ก็มาขอให้ช่วย ท่านก็ช่วยพร้อมกับถามไปว่าเป็นเพราะอะไรหรือ เขาก็เลยเรียนบอกว่า เป็นเพราะค่าเงินบาทของเราพังแล้วประเทศไทยของเราติดหนี้สินพระรุงพระรังกับต่างประเทศ พอได้รู้อย่างนี้ ท่านก็ตกใจ บอกว่าถ้าเป็นอย่างนี้ มันไม่ได้การละ!”

ศิษย์ผู้ใกล้ชิดเล่าว่า ในปีนั้นหลวงตาเองก็ล่วงเข้าแปดสิบปีเศษแล้ว สุขภาพก็ไม่ใคร่ดี ทุกคนเป็นกังวลว่าท่านพร้อมจะละสังขารแล้ว อาการป่วยนั้นหนักหนาถึงขั้นอาเจียนและถ่ายท้องหนักตลอดวัน เป็นมาต่อเนื่องนานถึงแปดเดือนเต็ม จนร่างกายผ่ายผอมทรุดโทรมไปหมด

แม้ว่าเมื่อพบอาการป่วย บรรดาศิษย์ทั้งสงฆ์และฆราวาส ก็ได้แต่กราบขอความเมตตาเพื่อขออนุญาตนำท่านไปรับการตรวจรักษาที่โรงพยาบาลศรีนครินทร์ จ. ขอนแก่น คณะแพทย์ได้ตรวจพบก่อนผิดปกติที่บริเวณลำไส้ใหญ่ส่วนปลาย แต่หลวงตามหาบัวเองกลับไม่อนุญาตให้มีการตรวจรักษาต่อไป ท่านเดินทางกลับวัด และมีดำริให้สร้างเมรุขึ้นที่หน้าวัดป่าบ้านตาดนั่นเอง

“แต่ครั้นเมื่อได้เห็นว่าบ้านเมืองตกอยู่ในสถานการณ์ที่ยากเข็นนี้ ท่านจึงบอกว่า เราจึงตายไม่ได้” พระอาจารย์ไม่เล่าว่า ท่านได้ตั้งจิตอธิษฐาน ถ้าหากพอจะมีวาสนาเกื้อกูลกันกับชาติของเราแล้ว ก็ขอให้ได้ว่า

ก็น่าประหลาดที่ได้มีหมอจีนชาวไต้หวันผู้หนึ่ง ชื่อ**หมอดีง** เข้ามา และพร้อมๆ กับเมรุที่สร้างเสร็จ สุขภาพของท่านก็เริ่มดีขึ้น จนอาจเรียกได้ว่าหายดีเลยทีเดียว และในวันอาทิตย์ที่หลวงตามหาบัวได้ประกาศขึ้นว่า **เอาละ! เราจะช่วยชาติ ดิฉันเห็นว่าเราก็จะแก่ จะหาทั้งดอลลาร์ ทั้งทองคำเข้าสู่คลังหลวง**

“ใครจะอยู่ที่ไหนก็ตาม จะมีความรื่นเริงบันเทิงอยู่ที่ไหนก็ตาม ถ้าหากแก้วคือคลังหลวงได้ขาดสะบั้นลงไป แล้วเขียนใบตายให้เลย ในขนาดที่ทุกคนกำลังยิ้มแย้มแจ่มใสอยู่ ความโศกเศร้าโศกความผิดหวังจะลงตรงนั้นหมด เป็นการสังหารชาติไทยเราให้จบหายป่นปี้ไปไม่มีเหลือ

“ถ้าคลังหลวงได้ถูกทำลายลงไปแล้วไม่มีความหมายอะไรทั้งนั้น ให้พ่อแม่พี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้อันนี้เป็นเรื่องใหญ่โตมาก”

6 มิถุนายน 2543

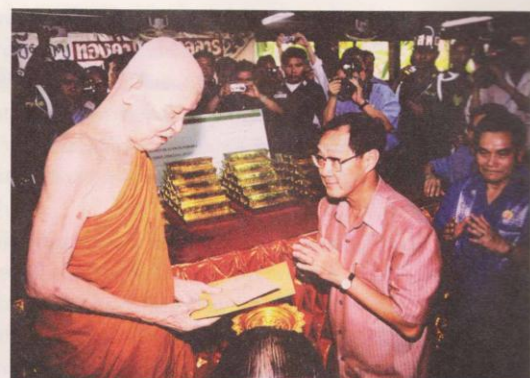
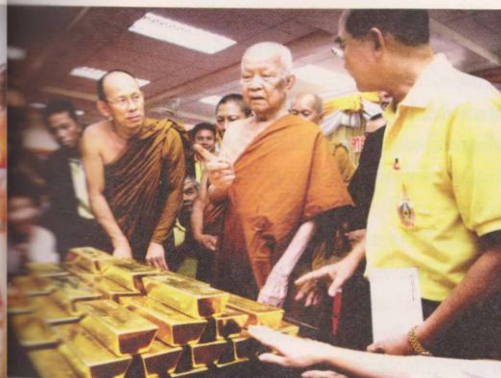
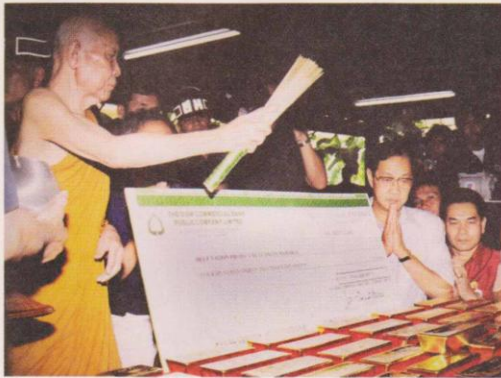
สิ่งที่ทุกคนได้ยินจากท่านก็คือคำว่า ‘คลังหลวง’ ในห้วงเวลานั้นเอง ไม่มีใครที่วัดป่าบ้านตาดจะเข้าใจความหมายที่แท้จริงที่ท่านเทศนา แม้ในบรรดาผู้ที่ติดตามข่าวสารบ้านเมืองในระยะนั้นอาจพอจะมีบ้างที่ทราบว่า วิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจของชาติเราที่เรียกกันในเวลาต่อมาว่า วิกฤตการณ์ต้มยำกุ้ง เกิดจากการพัฒนาทางเศรษฐกิจแบบก้าวกระโดด บนพื้นฐานทางเศรษฐกิจที่ไม่เข้มแข็ง

อาจกล่าวได้ว่า มีมูลเหตุมาจากการพัฒนาประเทศแบบผิดแนวทาง และชัดเจนตั้งแต่ปี 2533 ที่ฝืนอยากจะให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางทางการเงินในภูมิภาค พร้อมกับเปิดเสรีทางการเงิน นำมาซึ่งการก่อกวนให้พารชนิตขายประเทศของภาคเอกชน จนดอกเบี้ยสูงท่วมหัว หมุนเงินไม่ทัน สะท้อนออกมาปรากฏด้วยความอ่อนแอของสถาบันการเงิน ยิ่งธุรกิจสั่งห้ามทรัพย์สินตกตา และนโยบายอุดรา

เงินบาทคงที่เป็นความผิดพลาดเชิงนโยบายทางการเงินจนเฉยจุดอ่อนให้กองทุนเก็งกำไรค่าเงินที่คนไทยคุ้นเคยในชื่อ 'เฮดจ์ฟันด์' เข้าโจมตีค่าเงินบาท

นับจากปลายปี 2539 จนถึงต้นปี 2540 เงินทุนสำรองระหว่างประเทศมากมายมหาศาลถูกนำไปใช้ปกป้องค่าเงินบาท เรียกว่า นำไปใช้จนหมดกระเป๋า จนไม่มีเหลือให้นำออกไปสู้ได้อีกต่อไป ในที่สุดนำมาซึ่งการลอยตัวค่าเงินบาท ซึ่งส่งผลร้ายต่อเศรษฐกิจของประเทศอย่างไม่อาจจำกัดวงสถาบันการเงินปิดตัวเอง กิจการได้รับผลกระทบกันถ้วนหน้า ล้มละลายกันค่อนประเทศ จนต้องตั้งกองทุนฟื้นฟู และขายสินทรัพย์ให้กับต่างชาติ

นี่คือปรากฏการณ์ทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้น ซึ่งหากพิจารณาด้วยปัญญาโดยดองแท้ ก็จะพบว่า รางแห่งปัญหานั้นมาจากการสิ้นค่าของเงินบาท อันเป็นผลมาจากไม่มีทุนสำรองมารันตริรองรับ เมื่อ

ราคาเงินบาทร่วงหายไปสองเท่า ก็ทำให้ระบบเศรษฐกิจที่ผูกติดกับเงินตรามีต้นทุนสูงขึ้น เพราะจู่ๆ เงินในกระเป๋าก็หายไปเฉยๆ มากกว่าครึ่ง ไม่น่าเชื่อว่าเรื่องทางเศรษฐกิจอันซับซ้อนเช่นนี้ อริยสงฆ์แห่งวัดปากลับมองเห็นทะลุปรุโปร่งไปถึงต้นเหตุ และเอ่ยคำว่าคลังหลวงขึ้นมา เป็นทางออก เป็นศูนย์กลาง แก่นแท้ให้ทุกคนมองเห็นได้

“ท่านว่าตนเองเลย ไฉไรตอนนั้นก็ยังไม่เข้าใจหรอกว่า คลังหลวงคืออะไร แล้วเรื่องนี้ก็ไม่มีใครไปแนะนำท่านด้วยนะ ต้องเอาเงินเข้าคลังหลวง ไม่มีหรอก”

จะมีก็บรรดาศิษย์อาวุโส ครูบาอาจารย์หลายท่านที่รับฟัง และเมื่อต้องนำคำบอกของท่านมาปฏิบัติ ก็เริ่มจะหารู้กันว่า หลวงตาท่านจะหาเงินเข้าคลังหลวงแบบไหน

อย่างไรก็ดี ในบรรดาศิษย์ทั่วๆ ไปที่มีมากมายมหาศาลบนแผ่นดินนี้ เมื่อทราบข่าวหลวงตาท่านฟื้นจากอาการอาหาร และกำลังหาหนทางช่วยชาติ ทุกคนอาศัยเพียงศรัทธาและใจอันแน่วแน่ ก็พากันหลั่งไหลมาจากทุกสารทิศ มาเพื่อหลวงตา ไม่ต้องคิดอะไรให้มากมีความ มีเพียงศรัทธา ก็เอาเงินเอาทองมาช่วยกัน เกิดเป็นโครงการผ้าป่าช่วยชาติด้วยการหาทองคำและเงินดอลลาร์ เก็บเข้าคลังหลวงของชาติ เป็นครั้งแรกที่โลกการเงินต้องบันทึกไว้

ในท่ามกลางความมืดมิด สิ้นหวัง ประเทศไทยในห้วงเวลานั้นมีแต่คนเป็นหนี้เป็นสิน ตั้งแต่เศรษฐกิจย่ำแย่คนหาเช้ากินค่ำ คนทำมาหากินมาโดยสุจริต ก็มีโอกาสตกเป็นหนี้โดยไม่รู้ตัว เพราะค่าเงินบาทที่หดหายไปมากกว่าสองเท่าตัว ทำให้ต้นทุนการทำธุรกิจเพิ่มขึ้น แต่รายได้กลับน้อยลง เมื่อการขาดทุน

ในวงธุรกิจเกิดขึ้น ก็ทำให้เกิดการล้มละลายและหมดความสามารถในการชำระหนี้ ส่งผลกระทบต่อเนื่องเป็นลูกโซ่

หากแต่การก่อตัวขึ้นมาของโครงการผ้าป่าช่วยชาติ เป็นสิ่งที่มีคุณค่าอยู่ในทางจิตใจ ด้วยคนไทยเล็ก ๆ ที่มีหลวงตาแห่งวัดป่าเป็นศูนย์กลาง มีความเชื่อมั่นอย่างแน่วแน่ในท่ามกลางวิกฤตการณ์ที่บรรดานักเทคโนแครตไม่มีใครเชื่อว่า เราสามารถกอบกู้สถานการณ์ของประเทศไทยจากภาวะอันเลวร้ายนี้ให้ผ่านพ้นไปด้วยดี และลงมือทำมัน

เพียงช่วงเวลาไม่กี่เดือนหลังวิกฤตการณ์ โครงการช่วยชาติโดยหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน ที่เปิดรับบริจาคมาตั้งแต่วันที่ 12 เมษายน พ.ศ. 2541 ก็แห่แหนกันนำเงินดอลลาร์สหรัฐ จำนวน 1,278,000 ไปทอด ณ ธนาคารแห่งประเทศไทย สีแยกบางขุนพรหม เมื่อวันที่ 6 กรกฎาคม 2541 โดยมี

ม.ร.ว. จตุมณฑล โสณกุล ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทยในขณะนั้นเป็นผู้รับมอบ นับเป็นอีกครั้งที่โลกจะต้องบันทึกไว้ว่า ประเทศไทยเรามีพระรูปหนึ่งนำทางผู้คนมาช่วยนายแบงก์

ผ้าป่าบริจาคช่วยธนาคารแห่งชาติ ดำเนินต่อเนื่องมาอีกรวม 13 ครั้ง นับตั้งแต่เดือนกรกฎาคม 2541 จนถึงเดือนสิงหาคม 2547 ในยุคที่ พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร เป็นนายกรัฐมนตรี และเปลี่ยนตัวผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทยมาเป็น ม.ร.ว. ปรีดิยาธร เทวกุล

เมื่อตัดสินใจทำโครงการช่วยชาติ สิ่งที่เกิดขึ้นในปัจจุบันสมัยแห่งชีวิตของภิกษุผู้เสาะแสวงหาความสงบรำงับก็มีอันต้องสิ้นสุดลง ผู้คนเรื้อนพันเรื้อนหมื่นหลังไหลมากราบนมัสการหลวงตาทุกวัน ไม่มีว่างวัน

“...อย่างที่ได้มานำชาติบ้านเมืองนี้ เราก็ไม่เคยคาดเคยคิด มันก็เป็นของมันมาอย่างนี้ จะทำไงไฉะ มันสะดุ้งจิตมากนะ เป็นห่วงเป็นใยชาติไทยของเรา...”

ไม่เพียงมีแนวร่วมคนไทยที่ประสงค์จะร่วมช่วยชาติกับหลวงตาพากันมายังวัดป่าบ้านตาด ก็ปรากฏมีหน่วยงานต่างๆ ทั้งภาครัฐและเอกชนทั่วทุกหนทุกแห่ง ได้ขออาราธนาในมนต์ท่านไปแสดงธรรมเพื่อร่วมบริจาคช่วยชาติกับท่าน เป็นเหตุให้ต้องเดินทางไปยังจังหวัดต่างๆ แม้จะระบาทและเหน็ดเหนื่อย หลวงตาก็อุตสาหะพินิจสังขารไปแสดงธรรมเทศนา ในท่ามกลางความหวังโยกวัลงของบรรดาศิษย์ แต่ก็ไม่อาจมีผู้ใดทัดทานท่านได้เรื่องนี้

ทุกครั้งทีหลวงตาออกแสดงธรรมก็จะเกิดมีปรากฏการณ์ที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน ก็คือ บรรดาผู้คนที่มาฟังธรรม จะปลดสร้อยคอทองคำ แหวน เครื่องประดับของตนใส่ลงในพานบริจาคของหลวงตา เพื่อ

ให้กลายเป็นทุนสำรองของชาติ ด้วยเหตุที่การกู้ชาติในครั้งนั้น มุ่งเน้นไปที่การใช้ทองคำ เพราะทองคำ นั้นถือเป็นทุนสำรองที่แท้จริง ไม่ผันผวนแปรปรวนไปเหมือนกับมูลค่าในธนบัตร แม้แต่ประเทศ มหาอำนาจที่มีระบบเศรษฐกิจที่แข็งแกร่งเหมือนอเมริกา อังกฤษ ก็ยังมีโอกาสเผชิญวิกฤตการณ์ทาง เศรษฐกิจจนค่าเงินลดลง จนต้องเก็บทองคำเป็นทุนสำรองของชาติ

ม.ร.ว. ทองศิริ ทองแถม ศิษย์ที่อยู่ดูแลใกล้ชิด และเป็นหนึ่งในคณะกรรมการจัดการดูแล ทรัพย์สินที่ใช้ในโครงการช่วยชาติ ที่หลวงตาแต่งตั้งในพินัยกรรม เล่าว่า เมื่อริเริ่มรับบริจาคทองคำ แม้แต่พนักงานของท่านที่ครอบทองคำไว้ ท่านยังสั่งให้เอาทองคำออกไปเพื่อหลอมเป็นทองคำแท่งด้วย การรณรงค์เพื่อช่วยชาตินั้น ดำเนินไปพร้อมกับการขบคิดหาวิธีที่จะทำให้อิทธิพลของทรัพย์สินที่ได้รับ บริจาคมาถูกนำไปใช้เพื่อ ‘ช่วยชาติ’ ตรงตามวัตถุประสงค์ที่แท้จริง ซึ่งพระอาจารย์ไม่ เล่าว่า บรรดา ศิษย์ก็คิดกันไปว่า คลังหลวงที่หลวงตาท่านเอ่ยถึงน่าจะเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ แต่ปรากฏว่าเข้าใจผิดกันหมด เนื่องจากความเข้าใจเบื้องต้นก็คือ คลังหลวงนั้นอยู่ที่ธนาคารแห่งประเทศไทย บริจาคไปก็คงจะ เหมือนกัน แต่ปรากฏว่า มีรายละเอียดที่สำคัญมากกว่านั้น

“มันมีฝ่ายการธนาคารและฝ่ายออกบัตร ลูกศิษย์ในครั้งนั้นก็ได้รับการแนะนำจากศิษย์ที่ทำงาน อยู่ในภาครัฐบาลว่าให้นำเงินเข้าฝ่ายการธนาคาร ก็หลงเอาเงินเข้าไปที่นั่นมาถึง 3 ปี ตั้งแต่ปี 2540 ที่ เริ่มทอดผ้าป่าช่วยชาติ จนถึงปี 2542 เพราะไปเข้าใจว่า คลังหลวงที่หลวงตากล่าวถึงคือฝ่ายการธนาคาร” ด้วยเหตุนี้ การบริจาคทองคำ 1036.73 กก. และเงินอีก 3 ล้านบาทเหรียญสหรัฐ ในช่วงก่อนปี 2543 จึงเข้าไปสู่ ‘คลังธนาคาร’ มีใช้คลังหลวง

พร้อม ๆ กับในช่วงเวลานั้นก็เริ่มมีการแสดงท่าทีจากนักวิชาการด้านการเงินและการธนาคาร บางคน ท่านเองว่า การทำอย่างนี้ ช่วยชาติไม่ใคร่ได้ จะช่วยได้ก็เพียงให้ผลทางจิตวิทยาเสียมากกว่า

“พวกเราทราบเอาตอนปี 2543 ว่าเงินที่เราบริจาคเพื่อนำเข้าคลังหลวงนั้น ที่แท้มันเข้าไปอยู่ ที่ฝ่ายการธนาคารของธนาคารแห่งประเทศไทย ซึ่งเป็นอำนาจหน้าที่ที่เขาจะเอาไปใช้อะไรก็ได้”

เรื่องกลายเป็นปมประเด็นที่มีความซับซ้อน เพราะมีระเบียบและข้อกฎหมายด้านการเงินการ ธนาคารที่เปลี่ยนแปลงมาโดยตลอด นับแต่กรณีวิกฤตการณ์ ร.ศ. 112 ที่เกิดความจำเป็นจนเงินจะ เสียเอกราช จนทำให้ในหลวงรัชกาลที่ 5 ต้องทรงนำเงินคลังหลวงใน ‘ถุงแดง’ ออกมา

และจากกรณีวิกฤตนี้เองที่ทำให้คณะผ้าป่ากู้ชาติของหลวงตา ต้องกลับมาศึกษารายละเอียดที่ ซับซ้อนในแวดวงการเงินระหว่างประเทศ ที่เชื่อมโยงถึงประวัติศาสตร์ของชาติในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ จน เกิดความเข้าใจว่า คลังหลวงของชาติในความหมายของหลวงตานั่น กลายเป็นหน่วยงานที่เรียกว่า กอง เงินตรา ซึ่งกับฝ่ายออกธนบัตร ในสังกัดธนาคารแห่งประเทศไทยเช่นกัน แต่อยู่คนละส่วน

“มันมีสองฝ่าย คือ ฝ่ายการธนาคารและฝ่ายออกบัตร ฝ่ายการธนาคารนี้เกิดขึ้นพร้อมกับ ธนาคารแห่งประเทศไทย เช่นถ้าจะตั้งองค์กรหนึ่งขึ้นมา กฎหมายจัดตั้งองค์กรเขาก็จะมีงบประมาณ จัดสรรให้ อันนี้เขาเรียกฝ่ายการธนาคาร แต่ฝ่ายออกบัตรมีมาก่อนแล้ว มีหน้าที่ดูแลรักษาเหมือนยาม เผ่าดูแลคลังชาติ หรือเงินทุนสำรอง ฉะนั้นที่เรานำเงินบริจาคไป ก็คิดว่าห้ามเอาไปใช้นั้น มันต้อง เข้าไปอยู่ฝ่ายที่เขาเรียกว่า ทรัพย์สินสมบัติของชาติ ห้ามยุ่ง เหมือนเป็นฐานวัดความมั่นคงของชาติ เพราะ เงินบริจาคมัน ผู้คนเขาตั้งใจไม่ให้อาไปใช้ เขาตั้งใจไว้ให้เป็นหลักประกันชาติ...”

แต่เรื่องราวที่ผ่านมา อาจารย์ก็ไม่เล่าว่า กว่าจะเกิดความเข้าใจตรงกัน ก็ต้อง ‘ต่อสู้’ กันอย่างมาก “เพราะว่าทางธนาคารแห่งประเทศไทย บอกว่าหลวงตาเซ็นชื่อไปแล้วทำให้เอาเข้ากองนี้ หมายถึง กองเงินของฝ่ายการธนาคาร ความจริงก่อนจะเซ็นท่านก็ถามยั่วว่า ตรงนี้ใช้คลังหลวงไหม ตอนนั้น ธนาคารแห่งประเทศไทยก็ยืนยันว่านี่แหละคลังหลวง...”

แต่เมื่อเริ่มมีการศึกษาเรื่องราวกันใหม่จนเกิดความกระจ่างและได้แย้ง ในที่สุดธนาคารแห่ง ประเทศไทยก็ยอม โดยทองคำและเงินบริจาคทั้งหมด ได้ถูกย้ายมาเก็บรักษาไว้ที่คลังหลวงอย่างแท้จริง ในความหมายของหลวงตา

และเพื่อมิให้เกิดความลัสนตอไปในอนาคต ในพินัยกรรมของหลวงตาจึงต้องระบุเอาไว้อย่าง ชัดแจ้งว่าให้นำไปมอบให้กับธนาคารแห่งประเทศไทย เพื่อใช้เป็นเงินทุนสำรองเงินตราของฝ่ายออกบัตร ธนาคารแห่งประเทศไทย โดยข้าพเจ้าไม่มีเจตนาจะให้บุคคลใดหรือคณะบุคคลใดนำไปใช้เพื่อการอื่น นอกจากเป็นเงินทุนสำรองของประเทศไทยเท่านั้น

“ถ้าเป็นโง่งมหาสมบัติ ก็เป็นโง่งที่ไม่มีใครแตะต้องเลย ธนาคารแห่งประเทศไทยมีหน้าที่ดูแล เฉย ๆ แต่ไม่ได้ เพราะฉะนั้นเราจึงสบายใจ ประชาชนก็หวังว่าเงินที่ได้มานี้ จะเป็นสมบัติของลูกหลาน ชั่วกัลปาวสาน ชาติอยู่ไปนานแค่ไหนลูกหลานก็ได้ใช้ทุนสำรองอันนี้ไปด้วย อันนี้เป็นหัวใจที่หลวงตา ท่านประสงค์”

แม้จะเป็นเจตนาดีที่ทุกคนมุ่งหวังทำเพื่อแผ่นดินเกิด แต่กว่าที่ทุกคนจะเข้าใจได้ตรงกัน ก็ต้อง ผ่านความขัดแย้ง และศึกษาเรื่องราวความเป็นมาจากอดีต

ซึ่งจากการร่วมศึกษาประวัติศาสตร์ โดยคณะทำงานทั้งสงฆ์และฆราวาส แห่งวัดป่าบ้านตาด จนเกิดเป็นหนังสือ *คลังหลวงแห่งประเทศไทย* เพื่อใช้ยืนยันเจตจำนงแห่งการช่วยชาติ และอธิบาย ความหมายแห่ง ‘คลังหลวง’ เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกันโดยให้ความสำคัญกับเรื่องราวของ ‘เงิน ถุงแดง’ ที่ทรงริเริ่มขึ้นโดยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 3 ที่ทรงศึกษาจากเหตุการณ์ พระราชทรัพย์ในท้องพระคลังขัดสน คราวหนึ่งในสมัยรัชกาลที่ 2 ประกอบกับในรัชสมัยของพระองค์ มีระบบผูกขาดการเก็บภาษีและเศรษฐกิจเปิดกว้างขึ้นจากการค้าขายกับต่างชาติ อันเป็นผลจากสนธิ สัญญาบาวริง ทำให้ต้องใช้จ่ายเงินมากกว่าแผ่นดินก่อน

รัชกาลที่ 3 ทรงพระราชทานพระราชทรัพย์ส่วนพระองค์ไว้เป็นเงินแผ่นดิน แยกเก็บไว้มิให้ ประปนกับทรัพย์อื่น ถือเป็นพระราชทรัพย์ในคลังหลวงประเภททุนสำรอง

“เงินดังกล่าวทรงนำมาใส่ ‘ถุงแดง’ แยกเป็นถุง ถุงละ 10 ชั่ง ตีตราปิดปากถุงเก็บไว้ในหีบกำบัน ข้างห้องพระบรรทม มีผู้ไปกราบบังคมทูลถามว่า เก็บไว้ทำไม ใช้ก็ไม่ใช้ รับสั่งว่า ส่วนหนึ่งทรงเก็บไว้เพื่อ สว่างและทำนุบำรุงวัดวาอารามต่าง ๆ ... อีกส่วนหนึ่งทรงยกให้แผ่นดินเก็บรักษาไว้ใช้ในยามจำเป็น”

ระบบเศรษฐกิจที่ขยายตัวออกไป และระบบการเงินการคลังที่ทวีความซับซ้อนขึ้นในรัชสมัยรัชกาล ที่ 4 และรัชกาลที่ 5 ก็ยิ่งแสดงบทบาทสำคัญของเงินถุงแดง ในการพัฒนามาเป็นระบบเงินสำรองของ ชาติ แต่เหตุการณ์สำคัญที่สุดที่เฝ้าจอหลังลิ้มในประวัติศาสตร์ ก็คือ วิกฤตการณ์ ร.ศ. 112 อันเป็น เหตุการณ์จวนอยู่จนไปของชาติ เป็นเหตุให้ในหลวงทรงรวบรัดพระราชทรัพย์

เมื่อเรือรบฝรั่งเศส 2 ลำ ล่องลำน้ำน่านประเทศสยาม โดยไม่มีการแจ้งเตือนล่วงหน้า และเกิด การยิงตอบโต้กันที่ปากแม่น้ำเจ้าพระยา บริเวณป้อมพระจุลจอมเกล้า ผลคือเรือรบฝรั่งเศสจมไป 1 ลำ อีกลำหนึ่งล่องลำเข้ามาในแม่น้ำเจ้าพระยาจนถึงพระบรมมหาราชวัง เป็นจุดเริ่มต้นที่ฝรั่งเศสเรียกได้ว่า บ้านเมืองจวนพินาศ โดยมีกำหนดเส้นตายที่กระชั้นชิด เป็นเงิน 3 ล้านฟรังก์ แต่เงินในท้องพระ- คลังหลวงก็ไม่มีเพียงพอกับจำนวนที่ถูกเรียกร้องตามใจชอบของฝรั่งเศส

“กระทั่งมีพระบรมวงศานุวงศ์ชั้นผู้ใหญ่กราบทูลเตือนให้ทรงทราบถึงพระคลังข้างที่จากสมัย พระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว ซึ่งทรงเก็บสะสมไว้ในถุงแดง สำหรับสำรองไว้ใช้ในเวลายามเมือง เกิดยุคเข็ญ ซึ่งมีจำนวนมากถึงสามหมื่นชั่ง หรือ 2.4 ล้านบาทในสมัยนั้น”

เงินถุงแดงนี้เองที่คล้ายเงินทุนสำรอง เนื่องจากทรงพระราชทานพระราชทรัพย์สำหรับใช้ในราชการ แผ่นดิน มิได้พระราชทานให้เป็นประโยชน์แก่ผู้หนึ่งผู้ใดโดยเฉพาะ และรัชกาลที่ 4 ก็ทรงมิได้แตะต้องเลย ตลอดรัชกาล

“พระคุณและพระเนตรอันกว้างไกลของพระเจ้าอยู่หัวทั้งสองพระองค์ ทำให้เงินก้อนนี้ยังคงอยู่ ตลอดมาจนกระทั่งได้นำออกมา ‘ไต่บ้านไต่เมือง’ ช่วยรักษาเอกราชของชาติไว้ได้”

อย่างไรก็ตาม ด้วยเงื่อนไขที่เหมือนจงใจแกล้งของฝ่ายฝรั่งเศสที่กำหนดให้ไทยต้องจ่ายเงิน เหยียด มิใช่ธนบัตร ทำให้ต้องเทเงินในถุงแดงจนหมดสิ้นก็ยังไม่พอ ภายได้สถานการณ์อันเร่งด่วนนั้น

ได้ทำให้คนไทยนับแต่เจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดินจนถึงข้าราชการ พระบรมวงศานุวงศ์ทั้งหลายได้นำเอาสร้อยทองคำ เพชรนิลจินดาออกมาบริจาค เพื่อรวบรวมให้ได้เป็นเงินเหรียญตามจำนวนที่จักรวรรดินิยมเรียกร้อง นำไปส่งขบวนออกจากวังทองประตูต้นสนไปลงเรือที่ท่าราชวรดิษฐ์กันทั้งกลางวันกลางคืน รวมเป็นน้ำหนักหลายตัน ในที่สุดก็ได้ถอนบ้านเมืองคืนมา

เหตุการณ์ครั้ง ร.ศ. 112 มิได้เพียงสะท้อนพระปรีชาสามารถขององค์เจ้าเหนือหัวเท่านั้น แต่ยังแสดงถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของคนไทยทุกชนชั้น ที่ร่วมกันเสียสละในยามบ้านเมืองเกิดวิกฤติหาไม่เช่นนั้น ความพยายามหลากหลายวิธีของฝรั่งเศสก็จะต้องล้มเหลว และสยามประเทศก็จะต้องตกเป็นอาณานิคมของฝรั่งเศสเช่นทุกประเทศในภูมิภาค

ทั้งเงินดูงแดงและการบริจาคของทุกคน คือ ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นเพื่อช่วยชาติในยามวิกฤติ เช่นนี้เองที่หลวงตาในใจว่า จะเป็นหนทางที่จะช่วยชาติได้ ในยามเผชิญกับวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจครั้งสำคัญจนเสี่ยงต่อการตกเป็นเมืองขึ้นทางการเงินของมหาอำนาจตะวันตกได้...

เพียงแต่การช่วยชาติครั้งนี้ มีรายละเอียดที่ซับซ้อนยุ่งยากไปถึงข้อกฎหมาย และผลประโยชน์เสียจนบางครั้งถูกทำให้กลายเป็นสิ่งที่ไม่เห็นความสำคัญไปเสีย

ระบบดูงแดง แท้ที่จริงคือเงินทุนสำรอง กลายเป็นสิ่งจำเป็นในระบบการเงินสมัยใหม่ เพราะเป็นการยืนยันสถานะทางเศรษฐกิจ เพราะในกาลต่อมา การมีทุนสำรองมากพอ ก็จะทำให้ระบบการออกธนบัตร หรือที่ในอดีตเรียกว่า เงินกระดาษหลวง มีค่าเป็นที่เชื่อถือ หากระบบทุนสำรองล่มสลายลง ธนบัตรที่พิมพ์ออกมาก็จะกลายเป็นเพียงเศษกระดาษไร้ค่า

ด้วยเหตุนี้ ระบบทุนสำรองที่หลวงตาใช้คำเรียกว่า 'พระคลังหลวง' นั้น จึงเกี่ยวข้องโดยตรงกับการออกธนบัตร หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ สถานะความน่าเชื่อถือทางเศรษฐกิจของชาติ โดยใช้ธนบัตรเป็นเอกสารแสดงว่ามีฐานะดี มีปัญญาจ่าย

โดยนัยนี้ ความสับสนในความหมายของคลังหลวง อันหมายถึง คลังเก็บเงินสำรองห้ามแตะต้องมิได้เพื่อเป็นการยืนยันฐานะทางการเงินของชาติ จึงไม่น่าจะเกิดขึ้น แต่ก็เป็นเพราะระบบการเงินการธนาคารที่ขยายตัวขึ้นตามการเติบโตของภาวะเศรษฐกิจ และความสัมพันธ์กับต่างประเทศ จึงทำให้ต้องมืองค์กรรับผิดชอบในการบริหารจัดการการเงิน ระบบดอกเบี้ยการกู้ยืม ซึ่งหมายถึงการขยายตัวของเศรษฐกิจทุนนิยมในโลกสมัยใหม่ จึงเกิดเป็นธนาคารกลาง หรือธนาคารแห่งประเทศไทยขึ้น และเมื่อมีองค์กรโดยตรงก็ต้องมีทุนสำรองของฝ่ายการธนาคาร เพื่อใช้หมุนเวียนในกิจกรรมด้านการเงิน แต่ไม่ใช่ 'ทุนสำรองของชาติ' ที่เกิดขึ้นจากดูงแดง และกลายมาเป็น 'กองเงินตรา' ขึ้นกับกรมคลังในสังกัดกระทรวงการคลัง และต่อมากลายเป็นฝ่ายๆ หนึ่ง คือฝ่ายออกบัตร สังกัดธนาคารแห่งประเทศไทย

แต่ที่ได้กลายเป็นความสับสน ก็เนื่องจากว่าที่ผ่านมา ทุกคนให้ความสำคัญกับทุนสำรองของธนาคารชาติที่มีไว้ใช้ในการหมุนเวียน ในกิจกรรมทางการเงิน ดอกเบี้ย ป้องกันการโจมตีค่าเงิน ฯลฯ และเข้าใจไปว่าเป็นสิ่งเดียวกับคลังหลวง ในความหมายของหลวงตามหาบัว

"เงินทุนช่วยชาติที่ทำขึ้นนั้น ไม่สมควรไปแตะต้องเลย ถ้าไม่หนักหนาสาหัสถึงขั้นจะสูญเสียอธิปไตย รัฐบาลใดคิดจะเอาไปใช้ แสดงว่าบริหารประเทศได้แย่มากที่สุดขั้นอันับจนปัญญา จนคิดจะเอาเงินของปู้ตายาย เอาเงินของชาวไทยเราที่ร่วมกันบริจาคไปใช้... จำเอาไว้เลยถ้ารัฐบาลใดคิดจะแตะต้อง ด้วยการออกกฎหมายให้ใช้เงินนี้ เรียกว่า ออกอุบายกลืนกินสมบัติในคลังหลวง หลวงตาท่านใช้คำว่ามหาโจรเลยทีเดียว"

หลังจากเกิดความสับสนในเรื่องเจตนาของการบริจาคเงินดังกล่าวนี้ จนมีการยกเหตุผล เหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ขึ้นมาโต้แย้ง ในที่สุดก็เป็นอันยุติ มีการออกพระราชกฤษฎีกา เมื่อปี พ.ศ. 2545 ให้เงินบริจาคในส่วนนี้ ถูกนำเข้าไปเก็บรักษาไว้ในคลังหลวงในรูปทองคำแท่ง สมดังเจตนาของหลวงตามหาบัว

"และหลังจากนั้น คนก็ได้มาร่วมกันทำบุญมากขึ้น เพราะมั่นใจว่าเงินเข้าไปสู่คลังหลวงแล้วจะไม่มีการแตะได้อย่างแท้จริง"

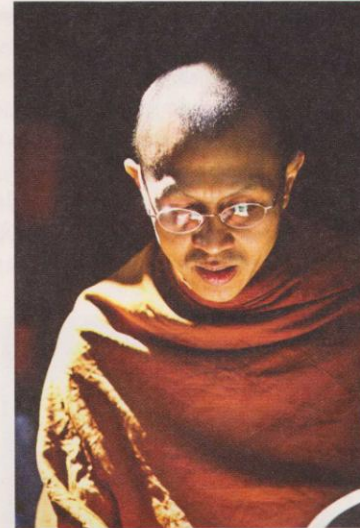
แปลกไหมที่ไม่มีใครเห็นเหมือนหลวงตา?

พระอาจารย์ฝั้น-พระรัฐวีร์ จิตวีโร

"กระทั่งวันมรณภาพ ท่านก็ยังเอาชีวิตความเป็นความตายของท่าน เอามาไว้กับจุดนี้ ทุกบาททุกสตางค์ที่เข้ามาให้เอาลงในเรื่องนี้หมด สิ่งที่หลวงตามหาบัวทำ มิใช่ว่าท่านจะมารักษาเงินบริจาค ความมุ่งหมายของท่านคือต้องการรักษาลงทองทั้งคลัง ซึ่งในปัจจุบันนี้ได้กลายเป็นฝ่ายออกบัตร ธนาकारแห่งประเทศไทย ซึ่งความจริงฝ่ายนี้ไม่มีมาก่อน ธนาकारแห่งประเทศไทยเสียอีก เงินก้อนนี้เรามีก่อนไม่ได้มีมาพร้อมกับแบงก์ชาติ แบงก์ชาติเป็นเพียงผู้ทำหน้าที่ดูแลรักษาให้อยู่อยู่กับชาติตลอดไป

"ปัญหาก็คือ ถ้าเกิดมีการเปลี่ยนแปลงเจตนาธรรม์ ก็ถือว่าเป็นอันตรายนมาก หลวงตาท่านไม่ได้มานั่งศึกษาติดตามความเป็นมาของเงินก้อนนี้ ด้วยความรู้งาน ท่านไม่ได้ตามพระราชบัญญัติเงินตราว่า เปลี่ยนแปลงไปอย่างไร แต่ท่านภาวนาแล้วเห็นว่า จุดนี้อันตรายมาก แล้วกำลังมีความคิดที่จะเอาเงินก้อนนี้ไปใช้ หรือกำลังจะเอาไปลงทุน ซึ่งความจริงเงินนี้ โดยหลักแล้วเขาเน้นความมั่นคง ไม่ได้เน้นดอกเบี้ย คือไม่ได้เน้นให้เอาเงินไปลงทุนเพิ่มมูลค่า แต่เน้นที่จะรักษาไว้เหมือนกับเงินของบ้านเรา เรามีเงินก้อนนี้เก็บไว้ในยามฉุกเฉินเมื่อว่าเจ็บไข้ได้ป่วย เมื่อพ่อแม่เรา เมื่อตัวเอง หรือเมื่อเกิดอุบัติเหตุใดๆ คือเงินประกันชาติ

"พวกเราเองยังไม่ค่อยรู้เท่าไร แต่หลวงตาท่านรู้ได้อย่างไรในเรื่องที่นักเศรษฐศาสตร์ชาวจีนทั้งนั้น ไม่ใช่แค่เศรษฐศาสตร์ในประเทศไทย นักเศรษฐศาสตร์ทั่วโลกเขาก็รู้กันทั้งนั้น แต่เรากำลังจะไปในแง่ของการลงทุนของเขาผล ได้ภาษาธรรมะ เรียกว่าโลก แทนที่จะมีเงินค่าประกันชีวิตเราไว้บ้าง ค่าประกันชาติไว้บ้าง ก็ฮัย! ไม่ต้องมีแล้วต่อไปนี้ไม่ต้องมี มันมากพอแล้ว... จริงๆ มันไม่มากนักไม่มากพอเป็นยอดเงินห้าหมื่นล้านเหรียญสหรัฐ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นพันธบัตร เงินตราต่างประเทศ และทองคำ แต่ทองคำน้อยมาก เพราะส่วนใหญ่เขาคิดที่จะเก็บเป็นรูปของเงินสกุลดอลลาร์ ซึ่งแม้แต่ธนาकारแห่งประเทศไทยก็ไม่เคยคิดเลยว่า ประเทศสหรัฐอเมริกาจะล้มสลายทางเศรษฐกิจ ไม่เคยคิดเลย..."

"ฉะนั้นทองคำถึงได้มีค่า แต่หลวงตาพูดถึงก่อนใครล่วงหน้ามาสิบปี ทองคำขึ้นมาเป็นห้าเท่า เพราะทองคำที่ท่านบอกว่า เป็นหลักประกันนั้นมีมาตั้งแต่อดีตกาล ไม่ใช่แค่ในชาติปัจจุบัน กษัตริย์ทุกพระองค์ในอดีตใช้ทองคำเป็นทุนสำรองของชาติทั้งนั้น แต่ที่เราเอามาเปลี่ยน เพราะว่าเราเรียนความรู้สมัยใหม่ก็เลยมานิยม การนิยมอย่างนี้ก็ไม่ผิด แต่ถ้าจะทิ้งทองคำเลยก็ไม่ถูก นี่คือสิ่งที่หลวงตาท่านเน้น ทองคำเมื่อก่อนมีมูลค่าแค่ 2% สมัยที่ทองคำยังไม่ขึ้นเท่านี้ เดียวนี้เป็น 10-12% จำนวนทองคำเท่าเดิม แต่มูลค่ามันขึ้นประมาณ 5 เท่าตัว ทำให้เห็นว่า แต่ละประเทศในโลกเขาเก็บทองคำกัน และประเทศที่เก็บมากที่สุดก็คือ สหรัฐอเมริกาที่เมืองแล้วเราไปว่าเรียนมาจนมีความรู้ จนเกิดรู้สึกว่าจะต้องเก็บทองคำกันแล้ว แต่ประเทศที่สอนให้เมืองที่เก็บทองคำมากที่สุดอันดับหนึ่งของโลก ประมาณแปดพันกว่าตัน นี่คือเงินทุนสำรองของสหรัฐนะ แปดพันกว่าตัน ยังมีของ IMF อีก ซึ่ง IMF ก็สหรัฐนี่แหละเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญ อาจจะมีพันต้นสำหรับประเทศไทยนี้ แทนที่บรรดาคนที่ทำหน้าที่จะเห็นคุณค่าเหมือนกับเขา กลับเป็นว่า ผู้ที่เห็นคุณค่า กลับกลายเป็นหลวงตา แทนที่จะเป็นนักเศรษฐศาสตร์ไทย ตรงนี้เองที่ว่ามันน่าแปลก"

อาจกล่าวได้ว่า หลวงตามหาบัวได้ทอดชีวิตตนเองลงไว้เป็นเดิมพันกับภาระงานที่ท่านเล็งเห็นว่ามีความสำคัญเชื่อมโยงไปถึงภาวะเงินไปเจียนอยู่ของชาติ และเรื่องสำคัญทางเศรษฐศาสตร์ขนาดนี้ น่าแปลกที่นักเศรษฐศาสตร์ นักการเงินการธนาคาร ไม่มีใครใส่ใจจะพูดถึง

“ถึงบอกว่า ความรู้เหล่านี้ หลวงตาได้เอามาจากไหน เราเองเคยเรียนบริหารธุรกิจ เรียนเรื่องเศรษฐศาสตร์ จุลภาค มหภาค เรียนมาหมด แต่ยังไม่รู้เลยว่า ทำไมแล้วหลวงตาไม่ได้ ตรงนี้ต้องยอมรับว่า ท่านรู้ ทั้ง ๆ ที่เป็นวิทยากรที่ก้าวหน้ามาก...”

ไม่เพียงเป็นเรื่องที่ก้าวหน้าแต่ยังเป็นสิ่งที่มีความเชื่อมโยงไปถึงทุกคน เพราะท่านบอกเสมอว่าการถลุงเงินในคลังหลวง ก็คือการสังหารชาติไทยให้ยับเยินไป ไม่มีเหลือ...

ถ้าเราลองเอาเงินคลังหลวงออกมาใช้ ก็จะทำให้ค่าเงินบาทตกต่ำ จนพหุพินาศเหมือนที่เกิดขึ้น

ในอาร์เจนตินา หรือตุรกี เงินทองที่เราถืออยู่ในกระเป๋า ในหน่วยงาน กลายเป็นเศษกระดาษหมด แล้วตามว่า ถ้าประเทศอื่นที่เงินของเขายังมีค่าอยู่ ถ้าเขาเอามาซื้อกิจการในประเทศเรา เหมือนกับที่มาซื้อหุ้นธนาคารของเราที่แจ้งไปเป็นส่วนใหญ่ ธนาคารก็จะไปซื้อต่างชาติหมด...

ต่อไปก็อาจจะถึงคราวของโรงเรียน ที่เดิมใช้งบประมาณจากกระทรวงศึกษาธิการ แต่ถ้าระบบเงินบาทของเราพัง ต่อไปคนที่มาเทคโอเวอร์โรงเรียนก็เป็นเอกชนของต่างชาติ แล้วหลักสูตรต่างๆ ที่เราเรียนกันมาถึงความเป็นชาติของเรา ดีไม่ดีเขาอาจจะบอกว่า ไม่ต้องใช้ภาษาไทยแล้ว

“พิจารณาทั้งระบบแล้วจะเห็นอย่างหลวงตาว่า ทุกคนที่ยี่ม ๆ แยม ๆ กันอยู่ คิดตามแล้วก็ไม่ออกเลย เราอาจกลายเป็นเมืองขึ้น เป็นอาณานิคมทางการเงิน เตี่ยวันชาติเมืองแบบนี้ ไม่ต้องเอาเรือรบมายึดวง เหมือนสมัยฝรั่งเศสเอาเรือมายึดวง เตี่ยวันชาติที่คลังหลวงเลย วงของชาติ ก็คือคลังหลวง อันนี้คือเรื่องสำคัญ...”

นับจากปี 2540 จากเจตนาที่ดีในการร่วมช่วยวิกฤติให้กับชาติ กระทั่งนำมาสู่การเริ่มจัดผ้าป่าช่วยชาติ ในทางหนึ่งได้ก่อให้เกิดระบบตรวจสอบอันเข้มข้น

ผลจากวิกฤติต้มยำกุ้งทำให้สภาพคล่องของประเทศเสียหายอย่างหนัก จนต้องลอยตัวค่าเงินบาทจากระดับ 24-25 บาท เป็น 55-56 บาท ต้นทุนการผลิตสูงขึ้น สถาบันการเงินในระยะแรก 54 แห่ง ปิดตัวลง และปรากฏเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ในที่สุดตกเป็นของต่างชาติ 80 แห่ง มีการตั้งกองทุนฟื้นฟูเพื่อคลี่คลายปัญหาสถาบันการเงิน แต่ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาแล้วยังไม่อาจพิสูจน์ได้ว่า สามารถฟื้นฟูได้จริง

และนับแต่วิกฤตการณ์ค่าเงินบาทที่นำไปสู่ความพ่ายแพ้ในการต่อสู้ปกป้องค่าเงินบาท ทำให้เงินในบัญชีของฝ่ายการธนาคารถูกใช้จนหมด และหนี้สินของกองทุนเพื่อการฟื้นฟู เหลือประมาณ 1.7 ล้านล้านบาท รัฐบาลจึงมีแนวคิดในการรวมบัญชี ซึ่งบัญชีของธนาคารแห่งประเทศไทย มี 3 บัญชี คือ บัญชีฝ่ายออกบัตรธนาคาร หรือที่หลวงตามหาบัวเรียกว่า คลังหลวง บัญชีฝ่ายการธนาคาร ที่ธนาคารแห่งประเทศไทยมีอำนาจในการใช้ และบัญชีที่มาจากการทำงานโครงการช่วยชาติของหลวงตามหาบัว ที่มีทองคำหนักรวม 12 ตัน และดอลลาร์สหรัฐประมาณ 10 ล้านดอลลาร์

แนวคิดที่จะรวมบัญชีทั้งหมดเข้าด้วยกัน เพื่อให้สามารถนำเงินคลังหลวงห้ามแตะต้องไปใช้ได้ จนทำให้บรรดาศิษย์ของหลวงตามหาบัวได้ออกมาเคลื่อนไหวคัดค้านในเรื่องนี้อย่างเข้มแข็ง ต่อเนื่องด้วยเหตุผลสำคัญก็คือ การนำเอาทรัพย์สินจากบัญชีอื่นมาใช้หนี้ของฝ่ายการธนาคาร เป็นเรื่องที่ไม่

ถูกต้องและไม่สามารถนำมาใช้ได้ เนื่องจากต้องใช้สนับสนุนในการพิมพ์ธนบัตร ที่สำคัญหากนำมารวมเพื่อใช้ส่งสาងหนี้สิน ก็ไม่อาจสะสาងได้หมดสิ้น เนื่องจากมีหนี้สินที่เกิดขึ้นจากกองทุนฟื้นฟูมีอยู่มากมายจนเกินจะเสีย

และท่านผู้ได้รับมอบหมายจากหลวงตาให้รับผิดชอบงานช่วยชาติ ก็คือ **พระอาจารย์ปลดนันทโน** ทั้งในเรื่องคลังหลวง และเครือข่ายมูลนิธิเสวยธรรมเพื่อประชาชน

“เอาตมาได้มาช่วยงานตั้งแต่ต้น ช่วงปี 2543 เริ่มเรื่องการคัดค้านการรวมบัญชี โดยเป็นการคัดค้านอย่างเฉียบขาด เพราะเกิดกระแสจากรัฐ จนเราเองรอช้าไม่ได้ วิธีที่หลวงตามหาบัวท่านเด็ดขาด ถ้าจำเป็นต้องรุนแรงก็ต้องรุนแรง นี่เป็นอุปนิสัยของท่าน เวลาคุยก็ต้องดู ท่านไม่ใช่คนเหยาะเหยอะ ต้องพิจารณาเป็นอย่างดี ๆ ไป”

การเคลื่อนไหวของกลุ่มในช่วงเวลานั้น หากใครที่ได้ติดตามข่าวสารก็จะทราบว่ามีกรณีชุมนุมเคลื่อนไหวคัดค้านเป็นระยะ ๆ มีการจัดรูปแบบเคลื่อนไหวถึงขั้นแบกโลงประทุพ้อง ใช้เลือดเขียนป้ายประท้วงเลยทีเดียว

“ทุกอย่างเราไม่ได้ดูริทำ แต่ทำโดยหลวงตาอนุญาตหมด หลายครั้งถ้าแผนการเคลื่อนไหวทำแล้วไม่ได้ผล หลวงตาจะยึดหยุ่น รับฟังความคิดเห็นอื่น ดีไม่ดีว่ากันไปทีละเรื่อง แต่ถ้าวิกฤติเกิดขึ้น ก็ตายเป็นตาย ถึงอย่างไรก็ไม่ยอมให้เกิดการรวมบัญชีขึ้นแน่ ๆ”

ไม่เพียงรวมตัวประท้วงคัดค้าน ยังมีการก่อตั้งกลุ่มเฝ้าระวัง ติดตามข่าวสารไปพร้อมกับการจัดผ้าป่าช่วยชาติ

“ในช่วงนั้น พวกเราต้องคอยฟังคำพูดของท่านแล้วนำมาตีความ หลวงตาจะสอนให้คิดเป็น ลูกศิษย์ฟังแล้วค่อยนำมาปรึกษา จนได้แนวทางจึงเรียนให้หลวงตาทราบ”

การผลักดันเรื่องกรรมบัญญัติโดยรัฐบาลยังดำเนินต่อไป จนเรื่องเข้าสู่การพิจารณาของสภาในวาระแรก

“เปลี่ยนรัฐบาลหลังการปฏิวัติเป็น พล.อ. สุรยุทธ์ จุลานนท์ เราก็คิดว่าคงดีขึ้น แผนการรวมบัญญัติก็คงตกไป แต่สุดท้ายรัฐบาลใหม่ก็คิดเรื่องนี้อีกจนได้”

การเคลื่อนไหวครั้งสำคัญที่อยู่ในการรับรู้ของหลวงตาคือ การขอเข้าพบ พล.อ. สุรยุทธ์ เพื่อเจรจาให้ถอนมติ พร้อมทั้งเสนอให้เปิดเวทีเสวนาประชาชนโดย โดยสถาบันพระปกเกล้า ศูนย์สันติวิธี เป็นเจ้าภาพ เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างฝ่ายรัฐบาล โดยธนาคารแห่งประเทศไทย กระทรวงการคลัง กับทางวัดป่าบ้านตาด ประชาชน นักวิชาการ สื่อมวลชน แต่เมื่อถึงงานงาน กฎหมายรวมบัญญัติถูกเพิกถอนออกไปเสียก่อน งานจึงไม่เกิดขึ้น โอกาสที่จะได้ร่วมรับฟัง แสดงความคิดเห็นเพื่อหาทางออก จึงไม่เกิดขึ้น

“ทุกสมัย ทุกรัฐบาลก็จะมีปัญหาแบบนี้ตลอด เราต้องคอยระแวงระวังว่ารัฐบาลไหน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังคนไหน จะทำอะไรกับนโยบายการจัดการกับเงินคลังหลวง”

หลวงตามหาบัวได้ปรากฏถึงการเข้ามาเข้มงวดกับเรื่องนี้ก็ด้วยความจำเป็น

“โดยปกติแล้วเราไม่เคยเกี่ยวข้องกับเงินกับทองแต่ไหนแต่ไรมา แต่มาคราวนี้ได้เป็นเจ้าก็เจ้าการเจ้าอำนาจเกี่ยวกับการเงินการทองการเก็บรักษาเสียแล้ว เพราะเรารักษาความแคล้วคลาดปลอดภัยในสมบัติเหล่านี้ไม่ให้รั่วไหลแตกซิมไปสถานที่ใด นอกจากจะให้เข้าสู่จุดมุ่งหมายคือความปลอดภัยเท่านั้น จึงต้องเข้มงวดกวัดกัน...”

พร้อมกับการเคลื่อนไหวในเรื่องคดีด้านการรวมบัญญัติ ทำให้เกิดกระแสการตรวจสอบไปถึงฝ่ายการเมือง แต่ภาระนี้จำเป็นต้องทำให้แพร่กระจายออกไปสู่ทุกคน ด้วยเหตุนี้ทำให้หลวงตาเกิดแนวคิดที่จะให้มีสื่อธรรมะเป็นของตัวเอง

“เรื่องนี้เกิดจากความอึดอัดของตัวพระอาจารย์ ที่เวลาขับเคลื่อนอะไร เราไม่มีสื่อ ได้เห็นวิทยุชุมชนที่ทำงานได้ผลในกลุ่มของตน หลวงตาก็มองว่าสื่อมันดี สื่อสร้างประชาชน ถึงแม้ไม่มีกฎหมายรองรับ แต่รัฐธรรมนูญก็เปิดกว้างให้ทำได้ วิทยุชุมชนของเราจึงเกิดขึ้นราวปี 2545-2546 หลวงตาท่านได้เปิดไฟเขียวให้ทำได้”

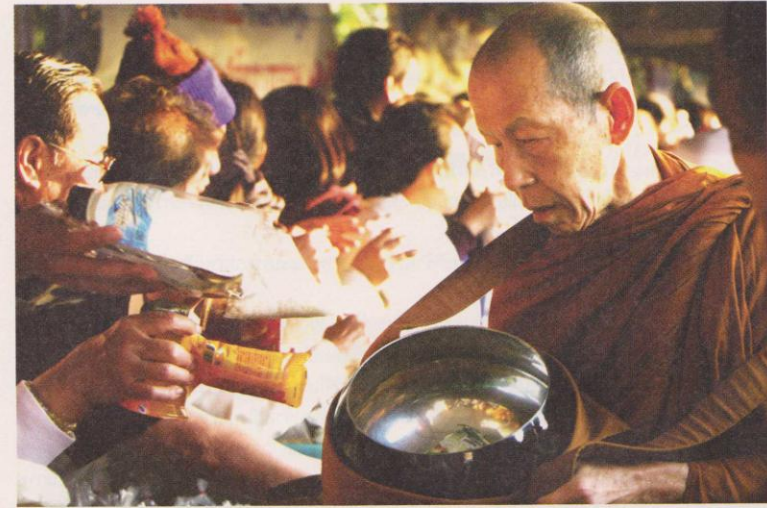
ทั้งนี้ พระผู้รับผิดชอบในกิจการสายสังคมแห่งวัดป่าบ้านตาดเล่าว่า ในช่วงแรกก็จะแทรกเรื่องการเมือง แต่ทีหลังหลวงตาท่านให้เลิกเรื่องการเมือง ต้องการให้เป็นสถานีธรรมะล้วน ๆ ที่เสปริสุทธ์ เพราะธรรมะนั้นยิ่งใหญ่มากกว่าการเมือง และไม่สมควรขยอโอกาสเอาสถานีธรรมะมาใช้เป็นเครื่องมือ

“และหลังจากวิทยุธรรมะได้แพร่สัญญาณไปทั่ว 58 จังหวัด เราก็อยากขยายสัญญาณมากขึ้น เพราะในสมัยที่เรานั้น ระบบอินเตอร์เน็ตยังช้า สายใยแก้วก็แพง ไม่สะดวก สุดท้ายจึงตัดสินใจซื้อดาวเทียม ได้ของแถมเป็นช่องทีวี เพราะอยากให้เราเข้าถึงผู้รับชมได้มากขึ้น แม้การสื่อสารด้วยช่องทางนี้ มีค่าใช้จ่ายแพง แต่หลวงตาก็อนุญาต”

ที่นี่จึงเป็นวัดป่าแห่งเดียวที่ใช้ดาวเทียมในการเผยแพร่ข่าวสารและธรรมะ

ตลอดระยะเวลาสิบปีเศษที่มีการรณรงค์ช่วยชาติโดยหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน มีการบริจาคทองคำและเงินตราต่างประเทศเข้าสู่คลังหลวงทั้งสิ้น 15 ครั้ง ครั้งล่าสุดคือเมื่อวันที่ 9 มกราคม 2554 สามารถบริจาคทองคำทั้งสิ้น 12,087.50 กก. และเงินดอลลาร์สหรัฐ 10,803,600 เหรียญ เกินกว่าเป้าหมายที่กำหนดไว้ว่าจะรวบรวมทองคำบริจาคเข้าสู่คลังหลวงให้ได้ 10 ตัน

อย่างไรก็ตาม โครงการช่วยชาตินี้ เป็นจิตเจตนาสำคัญครั้งสุดท้ายแห่งชีวิตที่หลวงตาไม่เห็นว่า จะมีการกีดกันในทางโลกที่จะสำคัญกว่า ด้วยเหตุนี้ท่านมักกล่าวเสมอว่า บรรดาเงินทองที่มีผู้นำมา

พระอาจารย์สุตใจ ทัศนมโน

บริจาคให้จากทั่วประเทศ ทั้งหมดทุกบาททุกสตางค์จะยกให้คลังหลวงทั้งหมด

เรียกได้ว่าเป็น ‘วาระสุดท้ายของเราที่ช่วยโลกอย่างเต็มหัวใจ’

พร้อมกันได้ย้ำว่า คำพูดนี้ เป็นเด็ดขาด ไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ พร้อมกันนี้หลวงตายังทำพินัยกรรมสำคัญเอาไว้ โดยระบุไว้อย่างชัดเจนถึงการจัดการให้สินทรัพย์ทั้งหมดเข้าสู่คลังหลวงในรูปแบบทองคำแท่ง โดยไม่มีเจตนาให้บุคคลใด หรือคณะบุคคลใดนำไปใช้เพื่อการอื่น

แม้โครงการช่วยชาติจะกล่าวได้ว่า ยุติปิดโครงการไปแล้วโดยได้ผลเกินกว่าเป้าหมายของหลวงตาในด้านปริมาณทองคำ แต่ก็ได้เกิดปรากฏการณ์สำคัญขึ้นอีกภายหลังจากที่สิ้นบุญหลวงตา คลื่นมหาชนจากทั่วทุกสารทิศมุ่งหน้าไปยังวัดป่าบ้านตาดเพื่อกราบนมัสการธาตุขันธ์ สังขารของท่าน ตลอดระยะเวลาหลายสัปดาห์ พร้อมกับได้ร่วมกันบริจาคทรัพย์สิน เพื่อร่วมทำบุญกับอริยสงฆ์เป็นครั้งสุดท้าย ซึ่งนอกจากโครงการใหญ่เพื่อชาติแล้ว ยังมีภาระในการจัดสร้างตึกสงฆ์อาพาธที่โรงพยาบาลอุดรธานีให้แล้วเสร็จ

ยอดเงินบริจาคสมทบทุนกับโครงการช่วยชาติของหลวงตามหาบัว ทีวีจำนวนขึ้นอย่างน่าอัศจรรย์ พร้อมกับการเปิดพินัยกรรมที่**พระอาจารย์สุตใจ ทัศนมโน** พระอูปุฎฐาก เก็บรักษาไว้ กำหนดให้ดำเนินการกับทรัพย์สินทั้งปวงและงานศพเอาไว้อย่างชัดเจน กล่าวคือ ทรัพย์สินที่มีอยู่แล้ว ตลอดจนทรัพย์สินที่ได้รับบริจาคในงานศพทั้งหมด ส่วนที่เป็นทองคำให้หลอมเป็นทองคำแท่ง ส่วนที่เป็นเงินให้นำไปซื้อทองคำแท่งเพื่อมอบให้กับธนาคารแห่งประเทศไทย เพื่อใช้เป็นเงินทุนสำรองเงินตราของฝ่ายออกบัตร โดยมีให้นำไปใช้เพื่อการอื่น นอกจากเป็นเงินทุนสำรองของประเทศไทยเท่านั้น

คำสั่งตามพินัยกรรมนี้จึงเท่ากับว่า โครงการช่วยชาติของหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน ก็ะปิดโครงการอย่างสมบูรณ์หลังจากพิธีพระราชทานเพลิงศพ

พินัยกรรม

ทำที่ วัดป่าบ้านตาด อ. เมือง จ. อุตรธานี เมื่อวันที่ 7 พฤษภาคม พ.ศ. 2543

ข้าพเจ้า พระธรรมวิสุทธิมงคล (พระมหาบัว ญาณสัมปันโน) อายุ 87 ปี มีภูมิลำเนาอยู่ วัดป่าบ้านตาด อำเภอเมือง จังหวัดอุตรธานี ขอทำพินัยกรรมฉบับนี้ เพื่อให้ทราบทั่วกันว่า เมื่อข้าพเจ้ามรณภาพแล้ว ให้จัดการทรัพย์สินและงานศพของข้าพเจ้า ดังนี้

ข้อ 1. บรรดาทรัพย์สินที่มีอยู่แล้วในขณะที่ข้าพเจ้ามรณภาพ และบรรดาทรัพย์สินต่างๆ ที่จะได้รับบริจาคในงานศพของข้าพเจ้า ให้จัดการดังนี้

- 1.1. ส่วนที่เป็นทองคำ ให้หลอมเป็นทองคำแท่ง
- 1.2. ส่วนที่เป็นเงิน ไม่ว่าจะเงินสดทุกโค ให้นำไปซื้อทองคำแท่ง

ให้นำทองคำแท่ง ทั้งข้อ 1.1. และ 1.2. ไปมอบไว้ให้กับธนาคารแห่งประเทศไทย เพื่อใช้เป็นเงินทุนสำรองเงินตราของฝ่ายออกบัตร ธนาคารแห่งประเทศไทย โดยข้าพเจ้าไม่มีเจตนาจะให้บุคคล หรือคณะบุคคลใดนำไปใช้เพื่อการอื่น นอกจากเป็นเงินทุนสำรองของประเทศไทยเท่านั้น

ข้อ 2. ให้ตั้งคณะกรรมการเพื่อจัดงานศพ และร่วมกันจัดการดูแลทรัพย์สินทั้งปวงที่มีอยู่ในขณะมรณภาพ และที่จะได้รับบริจาคในงานศพของข้าพเจ้าโดยให้ดำเนินการอย่างเปิดเผย และดำเนินการตามเจตนาของข้าพเจ้าที่ระบุไว้ในข้อ 1.

ข้อ 3. ให้คณะกรรมการตามข้อ 2. มีจำนวน 9 คน ประกอบด้วย (1) พระอาจารย์พัก สันติสัมพันธ์ (2) พระอาจารย์อินทร์ถวาย สันตุสสโก (3) พระปัญญาวัฑฒโน (4) พระอาจารย์วันชัย วิจิตโต (5) ฯพณฯ องคมนตรี ดร. เขาวิน วัฒนวัฒน์ (6) นายศิริ ตูสกุล (7) ม.ร.ว. ทองศิริ ทองแถม (8) พ.ต.อ. กฤษฏา มูรณพานิข (9) พ.ต. บัณฑิต นารินทร์รักษ์

ข้อ 4. ข้าพเจ้าขอตั้งให้ พระสุตใจ ทัตตมโน เป็นผู้จัดการมรดกของข้าพเจ้า พินัยกรรมฉบับนี้ ทำไว้สามฉบับ มีข้อความถูกต้องตรงกัน เก็บไว้ที่ (1) วัดป่าบ้านตาด อ. เมือง จ. อุตรธานี (2) ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด สาขาอุตรธานี (3) ธนาคารกสิกรไทย จำกัด สาขาอุตรธานี

ตลอดสองเดือน นับแต่ท่านละอาตุชันนี้ ตั้งแต่วันที่ 3 มกราคม 2554 คลื่นมหาชนที่ลี้ภัยไหลมาพร้อมกับกำลังศรัทธาเป็นครั้งคราวทำให้มีการบริจาคเงิน และทรัพย์สินมูลค่ามหาศาลในแต่ละวัน ชนิดที่ต้องมีสาขาธนาคารสองแห่งมาเปิดให้บริการที่วัดป่าบ้านตาด เพื่อให้การดำเนินการทางการเงินเป็นไปอย่างเรียบร้อย

และแม้ "คำสั่งเสีย" สุดท้ายของหลวงตา จะกำหนดไว้อย่างชัดเจน แต่กระนั้นการดำเนินการให้เป็นไปตามประสงค์ กับให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงที่ไม่อาจคาดเดา ทำให้บรรดาคณะกรรมการที่ได้รับแต่งตั้งต้องประชุมกันอย่างเคร่งเครียด

ม.ร.ว. ทองศิริ ทองแถม ศิษย์ผู้ใกล้ชิด หนึ่งในกรรมการจัดการงานศพและจัดการดูแลทรัพย์สิน และเหรียญกษาปณ์ ในที่ประชุมคณะกรรมการผู้จัดการพินัยกรรมของหลวงตา ตกถึงกันว่า เงินบริจาคจากตู้เซฟในแต่ละวันตลอดระยะเวลาที่จัดพิธี เงินบริจาคสร้างเมรุ เงินบริจาคอื่น ๆ ที่นำมาใช้ในกิจการของวัด เมื่อนักค้าใช้จ่ายในงานศพหลวงตาแล้ว เงินทั้งหมดนี้จะต้องนำไปซื้อทองคำเข้าคลังหลวง

นอกจากนี้ ยังมีเงินอีกส่วนหนึ่งที่มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้ก่อสร้างตึกสงฆ์อาพาธ และเครื่องมือ

พินัยกรรมฉบับนี้ ทำขึ้นด้วยความสมัครใจของข้าพเจ้าเอง และข้าพเจ้ามีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์ จึงลงชื่อไว้ต่อหน้าพยาน

(ลงชื่อ) พระมหาบัว ญาณสัมปันโน ผู้ทำพินัยกรรม
(พระมหาบัว ญาณสัมปันโน)

พระธรรมวิสุทธิมงคล

ข้าพเจ้า พระปัญญาวัฑฒโน และพระสุตใจ ทัตตมโน ขอรับรองว่า ผู้ทำพินัยกรรมได้ลงลายมือชื่อต่อหน้าข้าพเจ้าจริง

(ลงชื่อ) Phra Panitavaddho ผู้ทำพินัยกรรม
(พระปัญญาวัฑฒโน)

(ลงชื่อ) พระสุตใจ ทัตตมโน ผู้ทำพินัยกรรม
(พระสุตใจ ทัตตมโน)

พินัยกรรมฉบับนี้ ข้าพเจ้า พระสุตใจ ทัตตมโน เป็นผู้พิมพ์/เขียน

(ลงชื่อ) พระสุตใจ ทัตตมโน ผู้ทำพินัยกรรม
(พระสุตใจ ทัตตมโน)

แพทย์ของโรงพยาบาลอุตรธานี ซึ่งหลวงตามอบหมายให้หลวงปู่ลีเป็นผู้ดูแลรับผิดชอบ และกำหนดไว้ว่าต้องหาให้ครบ 500 ล้านบาท เพื่อให้เพียงพอต่อการจัดหาเครื่องมือแพทย์ ซึ่งในส่วนของกาแรกก่อสร้างอาคาร มีมูลค่า 183 ล้านบาท ที่ประชุมตกลงกันว่า จัดหาอุปกรณ์ทางการแพทย์ให้ครบตามประสงค์ เงินที่เหลือจึงจะนำไปซื้อทองคำแท่งทั้งหมด

สำหรับกระบวนการจัดหาทองคำแท่งนั้น ก็จะใช้วิธีที่ปฏิบัติกันมาก่อนหน้านี้ กล่าวคือ นำทองทั้งหมดไปยังโรงหลอม บริษัทโกลด์ฟิลด์ รีไฟเนอรี จำกัด ของไอพาร์ คูหาเปรมกิจ เพื่อหลอมออกมาเป็นทองคำแท่ง 99.99% แท่งขนาด 12.5 กิโลกรัม คิดเป็นมูลค่าประมาณ 16 ล้านบาทต่อแท่ง ทั้งนี้ทองคำ 1 กิโลกรัม มีน้ำหนักเท่ากับทองคำ 66 บาท

"ตอนที่เริ่มโครงการใหม่ๆ ทองคำบาทละ 3-4 พันบาท ซื้อทองคำราคากิโลกรัมละ 4-5 แสนบาท แต่ปัจจุบันนี้ราคาทองคำปรับขึ้นไปหลายเท่า ซื้อทองคำกิโลกรัมหนึ่งตั้งล้านกว่าบาท เมื่อเราหลอมได้ครบ 400 แท่ง ก็จะเรียกตัวแทนธนาคารแห่งประเทศไทยให้มารับเข้าคลังหลวง ตั้งแต่มอบไปครั้งที่แล้ว ตอนนี้ก็มีอยู่แล้ว 16 แท่ง ยังไม่รวมกับเงินทั้งหมดที่จะต้องรวบรวมหลังสิ้นสุดงานศพหลวงตา"

ทั้งนี้ในรายละเอียดนั้น แต่ละครั้งก่อนมีคำสั่งซื้อทองคำ ก็จะต้องมีการโทรสอบถามราคาทองคำที่โรงหลอมและแนวโน้มราคา เพื่อนำข้อมูลมาประชุมร่วมกันว่าจะตกลงซื้อในช่วงนี้หรือไม่ เพราะการตัดสินใจสั่งซื้อนั้น จะให้ได้ทองคำราคาถูกหรือแพง เป็นเรื่องที่คณะกรรมการฯ ต้องรับผิดชอบ

เมื่อหารือและตัดสินใจร่วมกันแล้ว ก็จะคำนวณมูลค่าออกมาเป็นเงินบาท และจำนวนเงินบริจาคที่ได้รับมาในขณะนั้น ราคาทองคำที่ตกลงกันนี้จะมีผล 3 วัน โดยโรงหลอมจะคิดเฉพาะค่าทองคำ ไม่คิดค่าแรง ค่าบริการอื่นใด ที่ผ่านมาได้ทำงานร่วมกันจนเป็นที่ไว้วางใจของหลวงตา

คณะศิษย์คณาจารย์เอาใจว่า ในช่วงที่จัดพิธีศพหลวงตาน่าจะมียอดเงินบริจาคกว่าร้อยล้านบาท เพราะโดยเฉลี่ยตลอดระยะเวลาที่มีการสวดพระอภิธรรมศพ ก็มียอดเงินบริจาควันละ 3-4 ล้านบาท

แต่ทั้งนี้ เงินบริจาคช่วยชาติจะสิ้นสุดลงในวันที่หลังจากเสร็จงานศพหลวงตา เป็นไปดังรายละเอียดที่หลวงตาระบุไว้ในพินัยกรรม

ด้วยเหตุนี้ จึงไม่ใช่เรื่องน่าแปลกใจที่ทุกคนที่แห่แหนไปยังวัดป่าบ้านตาด จนเป็นเหตุการณ์ที่สมควรดั่งบันทึกเอาไว้ว่า ครั้งหนึ่งของจังหวัดอุดรธานี มีคนเดินทางหลงใหลกันมาเยือนโดยพร้อมเพรียงมากที่สุดครั้งหนึ่งในประวัติศาสตร์ของเมือง และร่วมใจบริจาคเงิน ทองคำ เพื่อร่วมช่วยชาติกับอริยสงฆ์องค์สำคัญเป็นครั้งสุดท้าย

และแม้ว่าในรายละเอียดของการร่วมช่วยชาติ จะมีปมเงื่อนทางโลกอันซับซ้อนของการบริหารจัดการ หากแต่ผลไม่คาดหมายแห่งเจตนาดีของหลวงตา ได้นำมาซึ่งความเข้าใจและเฝ้ามองดูของมหาชนต่อนโยบายการดำเนินงานทางการเงินการคลังของชาติ ที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

ทองคำที่นำมาบริจาคจำนวนมากมายมหาศาล จะไปอยู่ในคลังหลวงโดยแท้จริงดังคำยืนยันของตัวแทนธนาคารแห่งประเทศไทย **สุชาติา กิระกุล** รองผู้อำนวยการธนาคารแห่งประเทศไทย สายงานบริหารที่ระบุว่า ทองคำทั้งหมดที่ได้รับจากการบริจาคในโครงการช่วยชาติของหลวงตามหาบัว จะเก็บรักษาไว้ในส่วนของบัญชีสำรองพิเศษ หรือคลังหลวง โดยทั้งหมดดำเนินการไปตามกฎหมายและเจตนารมณ์ของท่าน

แน่นอน เรื่องทางธรรมไม่มีเหตุจำเป็นอันใดที่จะต้องเสาะแสวงหาโภคทรัพย์คฤหาสน์มูลค่ามหาศาล เพราะสิ่งเหล่านี้มิได้นำมาซึ่งการหลุดพ้น หากแต่ยังเป็นห่วงเสียดังที่ก่อให้เกิดภาระ หากแต่ในบางคราว วัตถุประสงค์ย่อมเป็นพื้นฐานเพื่อให้ธรรมะออกกระจาย ด้วยกุศโลบายเช่นนี้เองที่ทำให้เกิดศูนยรวมแห่งความสนใจ ไปพร้อมกับศรัทธาว่าหลวงตาแห่งวัดป่าบ้านตาด ผู้ยอมมีนสังขารแบกธาตุขึ้นธ้อออกแสดงธรรมเป็นปัจฉิมแห่งชีวิต จะถือธ้อออกนำมหาชนไปร่วมกู้ชาติได้อย่างดี ทุกคนจึงหลงใหลกันมารีบฟัง

“การช่วยชาติคราวนี้ เราเห็นประโยชน์ทางด้านจิตใจมากกว่าด้านวัตถุนะ เพราะธรรมะกระจายออกเรียกว่าทั่วประเทศไทย... เพราะมันมีทีวี มีวิทยุ และอะไรเรื่อย ๆ ... การเทศน์ของเราก็กระจายออกไป

“เพราะธรรมะนั้นเกี่ยวข้องกับจิตใจ จิตใจเป็นเรื่องใหญ่โตมาก ทั้งวัตถุช่วยชาติเหล่านี้ ก็จะต้องเกี่ยวข้องกับจิตใจ...”

ในวันที่ที่สัร้อยแหวนเงินทองกราวลงในตู้บริจาค ได้กระตุ้นให้ทุก ๆ คนสำนึกได้ถึงความเสี่ยงละที่ทุกคนพึงถือปฏิบัติทั้งต่อชาติ และเพื่อนร่วมชาติในสังคมเดียวกัน

ปรากฏการณ์เช่นนี้ คงยากจะหาผู้ใดเป็นศูนย์กลางให้ก่อเกิดขึ้นได้ พร้อมกับกระซิบเคลือบมาได้อย่างแผ่วแผ่วใส

ในท้ายที่สุด ข้อเจตนาถึงเหตุผลสำคัญที่พระอริยสงฆ์ผู้ดำเนินชีวิตอย่างเรียบง่ายมาตลอด กลับทอดวางเต็มพันชีวิตให้กับทองคำและดอลลาร์ แท้ที่จริง ท่านกำลังเตือนสติผู้คนให้เข้าถึงธรรมะข้อสำคัญ นั่นคือ จาคะ ให้ผู้คนบนแผ่นดินพุทธเจริญด้วยจาคานุสสติกรรมฐาน จาคะแห่งท่านที่มีได้หมายถึงการเสียสละ การบริจาคทรัพย์ โดยวัดกันที่ปริมาณหรือมูลค่า หากแต่เป็นการเน้นย้ำให้แน่วแน่ ต่อการสละ

ทั้งกิเลส ละความโลภ ตระหนี่ถี่เหนียว เห็นแก่ตัว

จาคานุสสติกรรมฐานนั้น จะปฏิบัติให้ได้อย่างสมคุณค่าก็ย่อมต้องใช้พรหมวิหาร 4 คือ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา ในการกำกับ

จาคะนั้นคือคุณธรรมที่ทำให้ผู้ยึดปฏิบัติเอื้ออาทรต่อความทุกข์ยาก และเห็นความสำคัญในความต้องการที่แท้จริงของผู้อื่น ไม่ปล่อยให้หัวใจคับแคบ

การละเว้นเรื่องอันนำมาซึ่งความสุขสบายส่วนตัวเพื่อให้เกิดความสุขแก่ผู้อื่น ก็เป็นจาคะอันสำคัญ ดังพระพุทธองค์ตรัสสอนว่า เพียงลำพังจาคะก็ทำให้ผู้ยึดเหนี่ยวสามารถไปนิพพานได้

ในท่ามกลางสังคมอันคับแค้นและเร่าร้อน ด้วยไร้นอนถื่นในจาคานุสสติ การนำสิ่งนี้กลับมาเป็นหนทางสู่การช่วยชาติ จึงเป็นกุศโลบายอันสูงส่งที่ให้ผลในหลายทาง เกินกว่าปัญญาชนเช่นเราจะคาดคิดไปได้ถึง

และนับจากนี้ เบื้องหน้าสิริสงฆารแห่งองค์หลวงตาที่ถูกละแล้ว ธรรมะข้อสำคัญแห่งการเป็นมนุษย์ที่เตือนให้ทอดวางความเห็นแก่ตน ทุกคนจึงแนกใจว่า เหตุใดสำหรับหลวงตาจึงไม่มีสิ่งให้ต้องห่วงหาอีกแล้ว ในภพภูมิมนุษย์อันยุ่งเหยิงนี้ เพราะท่านไม่เพียงช่วยกอบกู้ชาติ หากยังช่วยกอบกู้ความเป็นมนุษย์ให้กลับคืนมาด้วยพร้อมกัน

เราตายแล้ว เราจะไม่กลับมาเกิดในโลกนี้อีกต่อไป เป็นอนันตกาล